

ДЖОН КИЙТС

ОДА НА ГРЪЦКАТА ВАЗА

Превод от английски: Моис Бело, —

chitanka.info

I

Ти, млада, незачената невясто на покоя,
отгледа те забравата и времето безбрежно;
ти, горска летописнице, кой в слово, в рима кой е
създал сред нас история по-дъхава, по-нежна?
Каква легенда в теб витае, лавролистен съд?
дали за божества, или за хора простосмъртни,
или за храм в полята на Аркадския простор?
Що за герои, богове? И деви непристъпни?
Що за гонитба, страст и бягство с разтуптяна
гръд?
Какви тръби, дайрета? Що за луд възторг?

II

Пленяват чути песни, ала как е дивна тая
нечута песен! Затова свири, тръба, в захлас;
услаждай не слуха, не сетивата — а в омая
със своя химн духа обвей и пей без звук, без глас.
Прекрасен момко под дъба, запели, твоите устни
не ще замлъкнат, нито мраз листата ще пропъди;
любовнико, а ти — не ще догониш никой път
мигът мечтан — целувката, но не жали напусто;
не ще увехне тя, макар да страда твойта плът,
ти влюбен ще пребъдеш, тя прекрасна ще
пребъде!

III

О, дървеса благословени! О, завидна орис!
Безсмъртна пролет разлюлява кичести върхари;
благословен свирачо — неуморен песнотворец,
завинаги ще пееш ти с ликуваща цафара;
благословена триж любов! Със вечните огньовете
ти ще даряваш миг след миг изгаряща възхита,

неизтоцим копнеж по теб, задъхан, вечно млад;
над всяка земна страст си, над тлетворните
любови,
върхлитащи духа с клеймо на горест и пресита —
с чело изпепелено, с гърло сгърчено от жад.

iv

Какъв народ за жертвата свещена там пристига?
О, жрецо тайнствен — чий олтар, кой бог, кому е
дан
юницата, що в небесата жален глас издига
и всеки хълбок е обкичен с хвойна и бръшлян?
Кой град е? Там река или море талази мята?
Или сред мирен кът планински градската стена
напущат тия — стари, млади — в утрин
благочестна?
Ти, малък град, безлюдна ще е вечно тишината
на улиците твои; да разкаже ни една
душа защо си пуст, отнийде тук не ще се веене.

v

Атинска форма! О, непостижим овал! Населен
с герои и със деви — ваян в мрамор хоровод;
с клонаци и тревни, под стъпки стръкове навели;
тих съд, пред тебе разумът е ням, не дава плод —
като пред вечността: какъв замръзнал пасторал!
Когато свърши времето ни, пътят ни обречен,
ти ще пребъдеш тук всред нова скръб и суета,
ти, спътнице на смъртните — безсмъртен идеал,
ни казваш: твоята истина — това е красота
и красотата истина е — запомни, човече!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.